

Bym nie spotkał się z ruiną.
Przebacz, jeśli kiedy w życiu,
Czy znudzony, czy stroskany —
Zechcę w żywszem sereca biciu
Dotknąć owoc... zakazany —
Wierzę, iż gdyby namiętami
Ramionami otoczyła
Venus mnie, i usta z memi
Pocałunkiem zespoliła —
Gdybym w tej różkoszy technieniu,
Ujrzał bitwę!... w jednym mgnieniu —
Zerwałbym się, jak z obroży
Brytan wierny i na wroga
Wściekłą falą burzy spłynął —
A krzyknawszy „W imię Boga!”
Waleczyłbym i zginął!

Myśli z pod żebra.

Myśli ludzkie podobne są do iskier:
większość ich gaśnie w nocy czasu, nie-
które, jednak, rozniecają wielkie ognie.

Ludzkość jest menażerją, w której
zaniechano odgrodzić wilków od jagniąt.

Ludzie dopiero wówczas, gdy się
już zestarzeli, zaczynają dochodzić do
przekonania, że się zaczynają starzeć.

Ładne kobiety powinny postawić so-
bie za cel życia: zyskać miłość; brzyd-
kie: zyskać szacunek

Zręczność jest sztuką wyzyskania dla
siebie przymiotów swoich bliźnich.

Często mówi się najgorsze, co się
o bliźnim myśli, ale rzadko myśli się
najlepsze, co się o bliźnim mówi.

Najwyższą sztuką starości jest pa-
miętać, że się było młodym, nie zapo-
minając, że się nim już nie jest.

Gdy kogoś kochamy, dajemy mu
władzę sprawiania nam cierpień.

Ustanówcie podatek od złych języ-
ków, a wówczas wszystkie inne podatki
okażą się zbytecznymi.

Recepta na dobre pożycie małżeńskie:
żona powinna zawsze czynić, co się po-
doba mężowi; mężowi nie powinno się
nigdy niepodobać, na co się zgadza
żona.

Człowiek żonaty w oczach dziewczy-
ny niezamężnej, jest tylko losem lote-
ryjnym po ciągnięciu.

Tysiące wrót prowadzi do raju mi-
łości, a jedna tylko furtka zeń wypro-
wadza: przesyt.

Po czterech tysiącach lat mówi się
wiele o cierpliwości nieboszczyka Hioba.
Na podobną nieśmiertelną pamięć zasłu-
guje każda żona, której mąż ma katar
żołądka.

Nie talent budzi zazdrość, ale jego
powodzenie.

Szczęśliwą jest kobieta, mająca sma-
kosza za małżonka — zawsze zna ona nie-
zawodną drogę do jego serca.

Partja.

Dziś młodzi i flirt nawet
Z higieną łączyć wolą,
Więc mają do wyboru:
Lawn-tennis, cricket, polo...

Trwał też flirt na wakacjach
Z „partyjką“ nieustanną:
On chłopcem był majątnym,
A ona — piękną panną.

Głęb sadu odurzała,
Jaśminem przepelniona...
On przegrał swoją partję,
„Zrobiła partję“ — ona.

Debiut adwokata.

Gazety amerykańskie opowiadają na-
stępującą ciekawą historję debiutu młode-
go adwokata miejscowego. Adwokat ów
siedział w sali posiedzeń, oczekując na
pierwszego w życiu klienta. Zbliża się
do niego przewodniczący: —

— Oto oskarżony, który nie posiada
obroncy — rzecze do niego — może
pan zechcesz na swój debiut przyjąć
jego obronę.

— Z przyjemnością, odpowiada młody
adwokat — lecz pozwól mi pan oddalić
się z nim na parę minut do osobnego
pokoju.

— Dobrze — mam nadzieję — dodaje z
uśmiechem przewodniczący — że dasz
mu pan najlepszą radę, jaką dać mo-
żesz.

— Postaram się — odpowiada adwokat
i oddala się ze swym klientem.

Przez chwilę słychać ich głosy, które
później milkną. Adwokat powraca sam
jeden.

— Gdzie oskarżony? — pyta prze-
wodniczący.

— Oskarżony uciekł przez okno — od-
powiada spokojnie młody adwokat.

— Co?! — woła ze zdumieniem przewo-
dniczący.

— Spełniając pańską instrukcję — pa-
nie prezesie — dałem mu najlepszą ra-
dę, jaką dać mogłem...

Dla przyjaźni dał się cygan powiesić...

Zbliża się rok nowy, równie od na-
rodzenia Chrystusa, jak od stworzenia
świata — jak kto chce — a najnowszy dla
tych, którzy się w sam nowy rok urodzą.

Każde zbliżanie się nowego roku, roz-
rzewnia człowieka, tak, że chciałby wszyst-
kich objąć w swoje ramiona. I my je-
steśmy też w tem samem usposobieniu,
więc wbrew może naszym interesom,
w ostatnim kwartale konającego roku,
polecamy szanownej publiczności nastę-
pujące pisma do prenumeraty, robiąc
z siebie samego nie pierwszą, lecz osta-
tnią *charitas ab ego*. A więc prenume-
rujcie następujące pisma:

Gazeta wdowa,

wychodzi tak dawno, że już sama nie umie
policzyć odkąd, a w końcu każdego roku u-
dziela wspaniałe premium: druty do ro-
bienia pończoch.

Nygus.

prawdziwy balsam humorystyczny —
każdy, kto go czyta, powinien się za-
wczasu odrutować, aby nie pęknąć ze
śmiechu.

Zawracanie gitary,

pismo poświęcone z tyłu i z przodu mu-
zyce, a redagowane przez artystę skrzypka,
który nawet umie grać na jednej strunie.

Nie w kij dmuchał,

organ liberalny do tego stopnia, że
mąż żonie nie ma prawa mówić *ty*. Je-
dyny organ, któremu można wierzyć na
słowo honoru, który, jednak, uznany jest
przez redakcję za staroswiecki przesąd.
Swobody obywatelskie rozwija się dra-
binowymi wozami przez samego reda-
ktora — wóz popychany jest przez współ-
pracowników, ubranych w stroje naro-
dowe, nierzadko z pejsami.

Idjotka,

wychodzi, jak może, kiedy może i, je-
śli może. Życie jej, składa się z lat, we-
dług specjalnego kalendarza wydawcy, któ-
ry go chciał wydać, ale nie miał za co
i nie mógł wziąć żadnego drukarza na
kawał. *Idjotka* stanowi pogładową me-
todę literacką, mianowicie, że nie mając
nie, jest się niczem, a zawsze ma się coś...

Kogutek,

tygodnik satyryczny na ciężki kamień.
Żyje dawno ze wszystkimi w zgodzie.
Nikommu wody nie zamąci, choć dla mi-
łości bliźniego, gotów spijać cudze męty.
Prenumeratorów przestał już liczyć, bo
mu zabrakło palców, nie tylko u rąk, ale
i nog.

Forma,

kto ten dziennik prenumeruje, może
się zreformować, jak mu się podoba, a
zawsze tak, aby mu było dobrze. W re-
dakeji pali się świeca przed krzyżem, a ka-
ganek przed diabłem. Jest to organ pra-
wdziwej demokracji, która poczytuje za
obowiązek społeczny, drzeć tyka z ary-
stokratów — redaktorom zaś gębę wolno
tylko zatkać ucześciwami synekurami.

Kwas,

organ arystokratyczny, nie dbający
wcale o to, aby go motłoch prenumero-
wał. Ekspedjuje się przez ludzi w ręk-
awiczkach. Wszyscy współpracownicy siedzą
przy biurkach we frakach niebieskich,
ze złotymi guzami, na znak, że w ży-
łach ich płynie krew błękitna i że pra-
cować trzeba dla tych, którym płynie
złoto w kieszeniach.

Gazeta urzędowa,

z niej każdy dowie się, że chociaż
prawda, to nieprawda — i choć nieprawda,
to prawda. —

Wobec tak szumnych i obiecujących
prospektów, cóżby znaczył nasz skromny
Wesoły Kurjerek, który niech się chyba
sam poleca, bo cygan może się dać po-
wiesić dla przyjaźni, ale świadczyć się
swojem dzieckiem nie powinien.

Wesoły.